

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéőtábla a Dr. Szabó Elemér ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek - Dr. Bódis Zoltán ügyvéd által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen, hibás teljesítés és egyéb íránt indított perében, a Pest Megyei Bíróság 2011. március 4. napján kelt 11.P.20.660/2011/4. sorszámú ítélete ellen, az alperes által 5., és Pf. 2. sorszámú fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy fizessen a felperesnek fellebbezési eljárás költség fejében 15 napon belül 100.000 (azaz százezer) Ft + Áfa ügyvédi munkadíjat.

Kötelezi a bíróság az alperest arra is, hogy az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték fejében 158.000 (azaz százötvennyolcezer) Ft-ot az államnak külön felhívásra fizessen meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság elrendelte a Dr. Déri Mária ügyvéd által 2004. szeptember 23. napján kelt letéti szerződés szerint ügyvédi letétként kezelt 2.971.792 Ft-ból 339.055 Ft-nak az alperes, míg 2.632.737 Ft-nak a felperes részére történő kifizetését.

Kötelezte a bíróság az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 2.632.737 Ft után 2004. szeptember 23. napjától járó kamatait, a felperest pedig arra, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 2.971.792 Ft után 2004. július 23-ától a kifizetés napjáig járó kamatait. Ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította. Kötelezte az alperest a felperes javára 344.412 Ft perköltség, továbbá 158.000 Ft le nem rótt illetéknek az állam javára történő

megfizetésére, míg a felperes 20.340 Ft le nem rótt illetéket köteles az állam javára - külön felhívásra - megfizetni. Ezt meghaladóan egyéb költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság az alap-, valamint a megismételt eljárás alapján megállapította, hogy a felperesi jogelőd a P.-I. Á. tulajdonában állt a perbeli benzinkút. A benzinkutat 2000. február 15-étől bérleti szerződéssel a felperesi jogelőd bérbe adta az E. Bt. részére, s ettől kezdődően a bérlő üzemeltette a benzinkutat.

2003-ban környezetvédelmi előírások miatt a benzinkút átalakítása vált szükségessé, amely átalakítást a bérlő kívánt megvalósítani. Ennek érdekében a bérlő több cégtől, így az alperestől is, ajánlatot kért. Figyelemmel arra, hogy a bérlő a beruházást nem tudta megvalósítani, a beruházás megvalósítása és befejezése érdekében a felperesi jogelőd vállalkozási szerződést kötött az alperessel, az üzemanyag-töltő-állomás földalatti üzemanyag-tároló műszaki munkálatainak elvégzésére, valamint az elvégzendő munkálatok engedélyezésére és a munka befejezését követően a használatbavételi engedély megrendelő részére történő beszerzésére. A szerződés 1. számú melléklete tartalmazta a vállalkozó által elvégzendő feladatokat, a vállalkozói díjat a felek 8.483.812 Ft + áfa = 10.604.765 Ft átalányárban jelölték meg. A felek a vállalkozási szerződésben a teljesítési határidőt 2003. július 31. napján jelölték meg azzal, hogy ez a határidő hatóságtól függő, tehát ezen időpont be nem tartása nem képezi szerződésszegés tárgyát, ezért a vállalkozó felelősségre nem vonható.

A vállalkozót a késedelmes és/vagy hibás teljesítés, illetve neki felróható lehetetlenülés (meghiúsulás) esetére kötbérfizetési kötelezettség terhelte, amelynek alapja a nettó vállalkozói díj, napi 2%-a, de legfeljebb összesen 10%.

Rendelkeztek a felek a pótmunka és többletmunka elvégzésének a lehetőségéről is, és annak módjáról (szerződés 9. pontja).

Az alperes feladata volt a munka megterveztetése és engedélyeztetése, valamint a fentebb már írtak szerint a használatbavételi engedély beszerzése is. A munkavégzés során több, olyan pótmunka elvégzésének a szükségessége merült fel, amely a teljesítéshez műszakilag nélkülözhetetlen volt, de a vállalkozási szerződés és ennek következtében a kikötött átalánydíj ezen munkák ellenértékét nem tartalmazta. Az elvégzett munkákról az alperes több részszámlát állított ki, mely részben a szerződésben elvállalt munkákról, részben pedig a pótmunkákról. E számlák közül az első 3.181.430 Ft-ról szóló számlát, valamint a 274.300 Ft pótmunkákról szóló számlát az alperes a bérlő, az E. Bt. részre állította ki, amely számlák összegét ténylegesen a bérlő fizetett meg az alperesnek. A további, a vállalkozási szerződésben meghatározott munkákról, valamint az alperes által elvégzett pótmunkákról a számlát az alperes a felperes felé állította ki, mely számlák ellenértékét a felperes az alperes részére csupán részben fizette meg. A felek között ugyanis elszámolási vita keletkezett, ezért ennek rendezésére 2004. szeptember 23. napján megállapodás jött létre közöttük, mely szerint a felperes ügyvédi letétbe helyezett (az ugyanazon a napon kelt letéti szerződés szerint) 5.590.945 Ft-ot, azzal, hogy amikor a használatba vételi engedély megadásra kerül,

akkor ezen összegből az alperes 2.619.153 Ft felvételére jogosult. Ezen összeget az alperes meg is kapta, így a letétbe maradt összeg 2.971.792 Ft volt, amely összeg megegyezett a vállalkozó által elvégzett pótmunkákról kiállított 555.573 Ft, 1.175.494 Ft, valamint 1.240.725 Ft-ról szóló részszámlák összegével. A megállapodásban rendelkeztek arról is a felek, hogy megkezdik a leszámlázott tételek áttekintését műszaki szakértő bevonásával, amelyet legkésőbb 15 napon belül befejeznek, és az esetlegesen felmerülő kötbér és késedelmi kamatigényükről külön elszámolnak. A közös felülvizsgálat ténylegesen nem valósult meg, mert a felperes előzetes bizonyítási eljárás keretében szakértői bizonyítást kért a Váci Városi Bíróságon, és az elszámolás sem történt meg a felek között. Ezért a fenti, 2.971.792 Ft továbbra is ügyvédi letétben maradt. A perbeli benzinkutat időközben 2007. évben a bérlő vásárolta meg a felperestől 42.500.000 Ft nettó vételárért.

A bérlő a felperesi jogelőd részére - a beruházás időszaka alatt - az előírt bérleti díj helyett több esetben kevesebb bérleti díjat fizetett meg, így mindösszesen 2.639.365 Ft hátraléka keletkezett a felperessel szemben. A felperes a 2004. február 13-i levelében foglaltak szerint a bérlő ezen tartozását elengedte arra tekintettel, hogy a bérlő mintegy 3,5 millió Ft kivitelezési költséget teljesített, de annak megfizetését nem kérte, és nem is kéri, részben pedig arra tekintettel, hogy a beruházás hosszadalmas, a folyamatos üzemeltetést hátráltató megvalósítása miatti eredménykiesést is ezzel kompenzálta. Az alapeljárás során az elsőfokú bíróság a peres felek között elszámolt, és a 11.G.25.658/2006/33. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és az alperest a felperes javára perköltségben marasztalta. A letétben lévő összeg kiutalásáról azonban nem rendelkezett. Mivel a felperes kereseti kérelme a letétbe helyezett összegről való rendelkezésre is irányult, ezért a másodfokú bíróság a 3.Pf.21.463/2010/6. sorszámú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Egyben a peres felek javára megállapította a fellebbezési eljárás során felmerült költségeiket.

A megismételt eljárás során a felperes keresetét fenntartotta, az alperes az ellenkérelmének fenntartása mellett, viszontkeresetet terjesztett elő és kérte kötelezni a felperest 2.971.792 Ft és ennek kamatai megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során megejtette a peres felek közötti elszámolást, és ennek alapján megállapította, hogy a felperes keresete és az alperes viszontkeresete részben alapos volt.

Az elsőfokú bíróság az elszámolás körében megállapította, hogy bár a vállalkozói díj bruttó 10.604.765 Ft lett volna, az alperes azonban a vállalkozási szerződés keretében elvégzett munkákról bruttó 8.785.466 Ft értékben állított ki számlát. E körben az elsőfokú bíróság nem fogadta el a szakértői véleményt, és osztotta az alperes azon álláspontját, hogy a szakértőnek nincs lehetősége átárazni a szerződésben foglalt egységárakat, még abban az esetben sem, ha a szakértői vélemény azokat eltúlzottnak találta, mivel a felek a szerződésben foglalt

egységáron állapodtak meg. Ezért az elsőfokú bíróság az alperes által ténylegesen felszámított összeget vette elszámolása körében figyelembe.

A vállalkozási szerződés keretébe tartozó munkákon túl, az alperes 6.017.693 Ft összegű pótmunkát számlázott le. Bár a szerződés szerint az építési naplóban kellett volna a pótmunkákat megrendelni, de a perbeli esetben a felperestől 2003. december 18-án, illetőleg 2004. június 9-én is volt írásbeli megrendelés azon munkálatokra, amelyeket az alperes pótmunkaként elszámolhatott. E körben is az elsőfokú bíróság a szakértői véleményben foglaltakkal szemben a szerződésben elfogadott egységár alapulvételével számolta el az alperes által elvégzett pótmunkákat. A szakértői vélemény alapján az elsőfokú bíróság csupán a felvonulási díjak mennyiségét fogadta el, e körben a szakértői vélemény alapján indokolt mennyiségben számolta el azt az alperes javára. Ennek figyelembe vételével az elsőfokú bíróság az alperes által elvégzett munkák értékét pótmunkákkal együtt, mindösszesen 14.325.849 Ft-ban fogadta el.

Az alperes részére a felperes ténylegesen 11.347.429 Ft-ot fizetett ki, mivel az ügyvédi letétben lévő összeget a felperes kifizetése szempontjából figyelmen kívül kell hagyni. Ugyanakkor nem vitás az sem, hogy az E. Bt. az alperes részére járó vállalkozói díjból 3.455.730 Ft-ot kifizetett. Az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy az E. Bt. teljesítését a felperes saját kifizetéseként nem számolhatja el. A bérlő ugyan igényelte ezen összeg kifizetését, illetőleg ennek elszámolását, de nincs egyértelmű adat arra, hogy az üzemanyagkút adásvételekor a vételár összegének kialakítása során erre tekintettel lettek volna és a bérlő e kifizetését ott elszámolták. Minthogy a bérlő kifizetését a felperes a bérleti díjba beszámolta, annak hátralékát elengedte, ezért a bérlő általi kifizetést az elsőfokú bíróság nem tekintette a felperesi teljesítés részének. Erre tekintettel azt állapította meg, hogy a felperesi kifizetés és az alperesi járandóság közötti különbséget az alperes javára 2.978.420 Ft különbséget mutat. Ezért a felperes a vállalkozói díjból 1.049.962 Ft visszafizetésére irányuló igénye túlfizetés címén megalapozatlan.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta a felperes kötbérigényét. Az elsőfokú bíróság ugyanis megállapította, hogy az alperes késedelembe esett, önmagában már amiatt is, hogy az engedélyezési eljárást csupán 2003. szeptember 19-én kezdeményezte, akkor, amikor 2003. július 31-én már a használatbavételi engedélyt kellett volna szolgáltatnia. Nem vitás, hogy a pótmunkák elvégzése jelentősen meghosszabbította a kivitelezés idejét és ebben szerepe lehetett a felperes adatszolgáltatási hiányosságának is, de az alperesnek a 2004. július 9-i befejezése akkor is jelentős késedelmet jelent, ha az egész munkát egyébként az alperes, mintegy két hónap alatt vállalta elvégezni. E körben nem vehető az figyelembe, hogy a benzinkút üzemelése közben kellett a munkát végeznie, mivel ezzel a körülménnyel az alperes a szerződéskötéskor is tisztában volt. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a nettó vállalkozási díj 10%-ának megfelelő kötbér felszámítását látta indokoltnak, azonban ténylegesen csak a felperes által kifizetett bruttó 11.347.429 Ft alapulvételével, amelynek a nettó összege 9.077.943 Ft, s ennek a 10%-a 907.794 Ft.

Elfogadta az elsőfokú bíróság a felperesnek a kártérítés címén előterjesztett igényét is arra tekintettel, hogy a perben kihallgatott tanúk vallomásai igazolták, hogy a bérlőnek bevételkiesése keletkezett az alperesi munkavégzés alatt. Emiatt a felperes jogelődje részére a bérlő mintegy hat hónapon át kevesebb bérleti díjat fizetett, mindösszesen 2.639.365 Ft volt az elmaradt bérleti díj, amely a felperesnél elmaradt jövedelemként jelentkezett. Utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy a peradatok alapján az nem volt megállapítható, hogy a bérlő kifejezetten azért fizetett kevesebbet, mert ebben a felperessel előzetesen megállapodott volna (bevételkiesés kompenzálása után) de az tényként volt megállapítható, hogy utóbb a felperes ennek megfizetésétől, ez okból részben eltekintett. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem osztotta a felperes álláspontját, hogy ez a mértékű elengedés, egyben elszámoltta teszi a bérlőnek a vállalkozási díjba történő 3.455.730 Ft-os befizetését is, hiszen ez önmagában meghaladja a bérleti díjhátralékot. A felperes a bérlő általi kifizetést csak akkor számolhatja el saját teljesítésként, ha ténylegesen a kifizetővel ebben megállapodott. Ez a perbeli esetben nem történt meg, a fenti bérleti díj elengedéssel sem. Minthogy a felperesnél jelentkező bevételkiesés kárként jelentkezett, ugyanakkor a kötbérnek kárátalány szerepe is van, ezért a kötbér a kárba beszámít, így e jogcímen az alperes terhén az elsőfokú bíróság 2.639.365 Ft-ot számolt el.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapítása az volt, hogy az alperes jogosult lenne a letétben lévő 2.971.792 Ft-ra (a számlák alapján még további 6.628 Ft-tal többre is) az őt megillető vállalkozói díj címén, de ebből le kell vonni az alperes terhére róható 2.639.365 Ft összegű felperesnél jelentkező kárt, a különbözet 339.055 Ft, ezért az elsőfokú bíróság akként rendelkezett a felperesnek az erre irányuló keresetét elbírálva, hogy a letétből a felperes részére 2.639.365 Ft-ot, míg az alperes részére 339.055 Ft-ot kell kifizetni.

Az elsőfokú bíróság álláspontja az alperes viszontkeresete körében az volt, hogy a hátralékos vállalkozási díj tőkeösszege vonatkozásában a viszontkereset előterjesztése szükségtelen volt, mivel a letétben elhelyezett összegről az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárás során az elszámolás eredményeként mindenképpen rendelkeznie kellett. A felperes kamatigényét azonban csupán a letétbe helyezés időpontjától találta megalapozottnak, mivel a felperes követelése lényegében csak a letétbe helyezett tőkerész vonatkozásában bizonyult alaposnak, míg az alperesi kamatigényt az elsőfokú bíróság a vállalkozási szerződés teljesítésétől állapította meg. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság eltúlzottnak látta a szerződésben megjelölt 30%-os kamat mértékét, ezt mérsékelte, és mind a felperest, mind az alperest a Ptk. (helyesen) 301/A. § (1) és (2) bekezdése alapján kötelezte a késedelmi kamatok megfizetésére. A perköltségről az elsőfokú bíróság pedig a peresztesség-pernyertesség arányában rendelkezett, figyelembe véve a felperes előzetes bizonyítási eljárás során felmerült költségét, az ügyvédi letétbe helyezés költségét, valamint a felperes által előlegezett szakértői díj összegét.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel.

Fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, és a felperes keresetének az elutasítását kérte. Viszontkeresete folytán a letétként kezelt 2.971.794 Ft összegnek a teljes egészében a részére történő kiutalását kérte, a terhére megállapított kamatfizetési kötelezettség mellőzését, a felperest terhelő és a javára megállapított kamat mértékének pedig 30%-ra történő felemelését kérte. Ezen túlmenően a felperesnek a perköltségben történő marasztalását kérte.

A másodfokú bíróság mindenekelőtt kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét csupán a fellebbezés körében vizsgálhatta, a nem fellebbezett rendelkezéseket nem érinthette.

Az alperes által fellebbezett körben az első fokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, de elszámolási rendje a felperesi kifizetés körében, a késedelmi kötbér számítása, valamint a felperesi kártérítési igény körében téves volt. Az alább megejtett elszámolási rend szerint, az alperes további vállalkozási díjra nem tarthat igényt, mivel a felperes hátralékos vállalkozási díjjal nem tartozik, így a felperesnek késedelmi kamatfizetési kötelezettsége sem lehet. Ugyanakkor a felperesi fellebbezés hiányában a másodfokú bíróság az első fokú bíróság ítéletének rendelkezéseit nem érinthette, ezért a másodfokú bíróság az első fokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az első fokú bíróság által megejtett elszámolással összefüggésben a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá.

Az elsőfokú bíróság az alperes teljesítése körében helytállóan állapította azt meg, hogy az alperes a vállalkozási szerződés alapján, valamint a műszakilag szükségessé váló, illetőleg a felperesi megrendelés alapján elvégzett pótmunkák alapján mindösszesen 14.325.849 Ft értékben teljesített a felperes részére. E körben helytálló volt az elsőfokú bíróság álláspontja, hogy a szakértői véleményben írtakkal szemben a szerződésben foglalt egységárakat vette elszámolása alapjául.

Téves volt azonban az elsőfokú bíróság álláspontja és elszámolása a felperesi kifizetés körében. A felperes és jogelődje nem vitásan az elsőfokú bíróság által helytállóan megállapított 11.347.429 Ft-ot fizetett ki az alperesnek. A perben az sem volt vitás, és az alperes sem vitatta, hogy az üzemanyagkút bérlője az E. Bt. fizette ki részére, az első számla összegét 3.181.430 Ft összegben, továbbá pótmunka díj jogcímén további 274.300.-Ft-ot. Így az alperes részére járó vállalkozói díjból a bérlő térített a felperes helyett, mindösszesen 3.455.730 Ft-ot. Az elsőfokú bíróság tévesen hagyta figyelmen kívül a bérlő általi vállalkozói díj kifizetését. A rendelkezésre álló adatokból ugyanis megállapítható, hogy a bérlő a beruházásra történt kifizetés beszámítását kérte a bérhátralékába, a felperes pedig erre tekintettel, valamint azon körülményt is figyelembe véve, hogy a bérlőnél jövedelemkiesés keletkezett, a munkavégzés tartama alatt, elengedte a bérlő bérleti díjhátralékát, annak fejében, hogy a bérlő helyette kifizetést teljesített. Ha pedig ez így van, a felperes és a bérlő közötti díjhátralék, illetőleg a bérlő által fizetett

vállalkozói díj egymás közti elszámolása azt is jelenti, hogy az E. Bt. bérlő a felperes helyett az által kifizetett összeg erejéig az alperes felé fennálló vállalkozói díjfizetési kötelezettség tekintetében a felperes tartozását átvállalta. Az alperes pedig azáltal, hogy a Bt. részére állította ki a számlát, és a Bt. részéről történő kifizetést elfogadta, annak ellenére, hogy a számlakiállítás időpontjában az alperes előtt is egyértelmű volt, hogy az alperes nem a bérlővel, az E. Bt.-vel áll jogviszonyban, hanem a felperesi jogelőddel, csak arra vonható következtetés, hogy az alperes ily módon történő teljesítést a felperes helyett a bérlő részéről elfogadta, vagyis a bérlő tartozásátvállalásához ráutaló magatartással hozzájárult [Ptk.332.§ (1) bekezdés]. A Ptk.332.§ (2) bekezdése szerint a tartozásátvállaló, a kötelezett helyébe lép. A vállalkozói díj e részében tehát a bérlő, E. Bt. volt a kötelezett, aki ezen kötelezettségének eleget is tett, mert a felé kiállított számlát az alperesnek teljesítette. Ezen munkák ellenértékét az alperes a felperestől még egyszer nem követelheti, hiszen ugyanazon munkarész tekintetében kétszeresen jutna a vállalkozási díjához. Ebből következik, hogy az alperesi teljesítéssel szemben nem csupán a felperes által nem vitásan kifizetett 11.347.429 Ft-ot kell szembe állítani, hanem 3.455.730 Ft erejéig a bérlő kifizetése is az alperesi teljesítés ellenértékeként elszámolandó, így az alperesi 14.325.849 Ft értékű teljesítéssel szemben, mindösszesen 14.803.159 Ft-os kifizetés áll. Ebből következik, hogy az alperes további vállalkozói díjra igényt nem tarthat, miután a teljes vállalkozói díja részben a felperestől, részben pedig a bérlő kifizetése útján megtérült.

Nem fogadta el a másodfokú bíróság sem azt az alperesi álláspontot, hogy az alperes teljesítése szerződésszerű volt és nem esett késedelembe. E körben a másodfokú bíróság nem osztotta az alperesnek a szerződés 5. pontjában a teljesítési határidővel kapcsolatban kifejtett álláspontját. Kétségtelen, hogy a szerződés ezen pontja úgy rendelkezik, hogy „a használatbavételi engedély átadása megrendelő részére 2003. július 31. Fenti határidő hatóságtól függő, tehát ezen időpont be nem tartása nem képezi szerződésszegés tárgyát, ezért felelősségre a vállalkozó nem vonható”.

E szerződéses rendelkezés azonban nem értelmezhető akként, hogy az alperes teljesítésének nem volt határideje, mert ezen rendelkezésből csak az a következtetés vonható le, és a szerződéses rendelkezés helyes értelme az, hogy az alperesi teljesítésnek olyan időpontban kellett elkészülnie, hogy arra a használatbavételi engedély 2003. július 31-éig megadható legyen. Ha és amennyiben az alperes teljesítése ellenére ezen időpontig a hatóság nem adja meg az engedélyt az nyilvánvalóan az alperesnek nem felróható, így tehát a hatóság magatartása miatt az időpont be nem tartása nem képezi a szerződésszegés tárgyát és emiatt az alperes felelősségre nem vonható. Az alperes teljesítése azonban nem történt meg olyan időpontban, hogy a használatbavételi engedély 2003. július 31-éig megadható legyen, már csak arra is figyelemmel, mint ahogy erre az elsőfokú bíróság helytállóan utalt, hogy az alperes az engedélyezési eljárást 2003. szeptember 19-én kezdeményezte. Ebből következik az is, hogy ezt megelőzően a teljesítések nem lehettek olyan készségi fokban, hogy arra a

hatóság a használatba vételi engedélyt a szerződésben megjelölt időpontra, vagy a hatósági eljárás esetleges elhúzódására tekintettel későbbi időpontban megadhatta. E körben a másodfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy valóban történt pótmunka végzés az alperes részéről, és ezen pótmunkák mennyisége az eredetileg elvállalt munkákhoz képest, annak mintegy 70%-át tették ki. Ezen pótmunkák elvégzéséhez szükséges teljesítési időt is figyelembe véve az eredetileg mintegy két hónapos teljesítési határidőre vállalt munkákat az alperesnek három, vagy négy hónap alatt legkésőbb be kellett volna fejeznie. Ehhez képest nem vitás, hogy az alperes a munkát ténylegesen 2004. július 9-én fejezte be, vagyis több mint egy évvel a szerződéskötést követően. Sem az alperes által elvégzett pótmunka mennyisége, de a felperes esetleges adatszolgáltatási hiányossága sem indokolja az ilyen mérvű késedelmet. Erre tekintettel a másodfokú bíróság is megállapította az alperes késedelmét. Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a peres felek szerződése alapján az alperes késedelve esetén a felperes kötbérigényt érvényesíthetett, amely kötbérszámítás alapja a nettó vállalkozói díj napi 2%-a, de legfeljebb összesen 10%-a. Téves volt azonban az elsőfokú bíróság által a kötbér összegének a kiszámítása. Az elsőfokú bíróság ugyanis a felperes által ténylegesen kifizetett vállalkozói díjhoz viszonyította az alperes kötbérfizetési kötelezettségét. A fentebb írtak szerint azonban az alperes kötbérfizetési kötelezettsége nem a kifizetett díjhoz, hanem a nettó vállalkozói díjhoz igazodik. Ez pedig nem a felperesi kifizetés összege, hanem az alperes által a vállalkozási szerződés alapján - ide nem értve a pótmunka végzést - leszámlázott vállalkozói díj nettó összege lenne, ami 8.785.466.-Ft br. Díj alapulvételével 7.028.373.-Ft. Ezen összeg 10 %-a lett volna elszámolható a felperes javára késedelmi kötbér címén, vagyis mindösszesen 702.837.-Ft.

Ugyanakkor téves volt az elsőfokú bíróság megállapítása a felperes által érvényesített kártérítési igény körében. Az elsőfokú bíróság a felperes javára elmaradt jövedelemként lényegében azt a összeget állapította meg, amely bérleti díjjal a fentebb már kifejtettek szerint a bérlő az E. Bt. tartozott a felperesnek. Kétségtelen, hogy ezen bérbevétel a felperesnél nem realizálódott, de a fentebb már kifejtettek szerint ezen bérhátralék a bérlő által kifizetett kiviteli költségekből a felperesnek tértült. Ily módon a felperesnek ezen túlmenő jövedelem-kiesése nem lehetett.

A kamatfizetés körében a másodfokú bíróság ugyancsak nem osztotta az alperes álláspontját. A fentebb kifejtettek szerint az alperes hátralékos vállalkozási díjigénye nem volt megalapozott. A fentebb megejtett elszámolási rend szerint az ügyvédi letétben még letétként kezelt 2.971.792 Ft összegre ezért teljes egészében a felperes tarthatott volna igényt, azonban az alperes a letétnek a felperes javára történő kifizetéséhez nem járult hozzá, ily módon az alperes késedelve ezen összeg letétből történő kifizetése körében megállapítható. Ez pedig a késedelmi kamatfizetési kötelezettségét megalapozza.

Mivel az alperes fellebbezése nem volt sikeres, ezért a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezési eljárási költségek viselésére a másodfokú bíróság az alperest kötelezte.

Budapest, 2011. október 5.

. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
előadó bíró

. Pestovics Ilona s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő